

[Søren B. Jørgensen.]

form i vort vederlag, så har det spørgsmål først været rejst enten i præsidiet på et formandsmøde eller i udvalget for forretningsordenen. Formålet med denne ordning har været at skaffe fuld enighed om dette spørgsmål imellem partierne, inden der fremsættes forslag. Så vidt mig bekendt er der heller aldrig foretaget ændringer, uden at denne fulde enighed først er tilvejebragt.

Skal der nu, som forslagsstillerne giver til kende, ske ændringer i de regler, hvorefter vi aflønnes — og jeg vil ikke afvise, at der muligvis skal ske en ændring af en eller anden art — så må det efter socialdemokratiets opfattelse stadig foregå ved, at det spørgsmål rejses et af de steder, jeg har nævnt. Denne procedure har hidtil virket upåklageligt, og jeg kan ikke se, hvorfor vi skal til at ændre den.

Nathalie Lind (V):

Fremskridtspartiet bygger sit forslag op på den påstand, at en af de væsentlige årsager til det, man har kaldt de offentlige udgifters umådeholdne svulmen, skulle være, at en uforholdsmæssig stor del af folketingets medlemmer er offentligt ansat, og at de offentligt ansatte har en uheldig udgangsholdning, når der skal tages stilling til samfundsproblemer. Derfor er det, at man som et middel til at få en bedre fordeling, en mere repræsentativt dækkende fordeling af de forskellige erhvervsgrupper i folketinget, foreslår, at de offentligt ansatte ikke skal kunne oppebære nogen del af deres løn, mens de er folketingsmedlemmer.

Jeg må forstå dette forslag sådan, at man mener, at hvis man gennemførte regler af denne art — og her er jeg enig med finansministeren og med socialdemokratiets ordfører i, at folketinget før har arbejdet med dette, og at man enigt har fastsat de gældende regler — så skulle det betyde, at offentligt ansatte var mindre interesseret i at lade sig vælge til folketinget.

Jeg mener, at det er en forkert og en ensidig måde at gribe dette problem an på. Vi ønsker også fra venstres side, at folketingets sammensætning bliver så bredt dækkende som muligt, men det havde været mere seriøst at drøfte problemerne ud fra et andet synspunkt, nemlig hvad vi kunne gøre for at gøre det mere tillokkende for selvstæn-

dige at tage del i politisk arbejde. Var man startet her — men det er man jo ikke — så havde vi fra venstres side gerne deltaget i en drøftelse.

Vi behandlede jo i forrige uge et spørgsmål om højden af folketingsmedlemmers løn, og da gjorde jeg også opmærksom på, at det var den negative vej, fremskridtspartiet gik, i stedet for at gå positivt ind i f.eks., hvordan vi kunne sikre bedre tryghed for de selvstændige.

Så vil jeg også principielt sige en ting. Fremskridtspartiets forslag forudsætter, så vidt jeg kan opfatte det, at de enkelte folketingsmedlemmer er mere bundet af deres ansættelsesforhold, af deres civile livsstilling, end de er af deres personlige holdning, og hvis denne antagelse er rigtig, så må jeg sige, at det er jeg uenig i.

Jeg kunne forstå, hvis fremskridtspartiet — men det har man ikke gjort — ud fra et lighedshensyn folketingsmedlemmer imellem havde opfordret, men det kunne man jo også have gjort i udvalget for forretningsordenen, til en nyvurdering af de gældende regler for de offentligt ansattes aflønning.

Vi er fra venstres side villige til at drøfte dette spørgsmål, men jeg ser ikke, at det har nogen forbindelse i sig selv med hensyn til hovedproblemet: at skaffe en mere dækkende repræsentation i folketinget, en repræsentation, der svarer til fordelingen i befolkningen.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Et af problemerne, når der skal gennemføres besparelser på de offentlige udgifter, som måske kan genere visse grupper af offentligt ansatte, er nemlig, efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af, at ca. 62 pct. af tingets medlemmer er ansat enten hos det offentlige eller hos interesseorganisationer. Altså er det et flertal i dette ting.

Det kan ikke undgås, at disse medlemmer i en lang række tilfælde vil være forud indoktrineret imod disse besparelser, og det kan vel heller ikke undgås, at disse medlemmer i en vis udstrækning ligger under for et vist pres, gående ud på, at når de kommer hjem til deres skole om mandagen eller deres socialrådgiverkontor, eller hvad det nu er, så vil de meget nemt risikere at få på hatte-